

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1558. usque ad annum 1560

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118588

§. 47. Philippi Melanchtonis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66800)

Sæc. XVI.
A.C. 1560.

mines, qui in ejus ædibus hanc Blasphemiam divulgabant, errorem admitti ab eo, qui credit, quod tres Sanctissimæ Triadis Personæ sint æquales, cum juxta eorum doctrinam duntaxat circa hunc articulum sit tenendum, quod unus, solus detur Deus, qui est Pater, unus solus Filius Dei, & unus Spiritus Sanctus.

§. XLVII.

Philippi Melanctonis obitus.

Thuan. hist.
sub finem l. 26.
Spond. hoc
ann. n. 31.
Sander.
hæres. 188.
Camerar. in
vita Me-
lanct.

Die decima nona Aprilis hoc eodem anno Philippus Melancton, cujus jam frequens occurrebat mentio, Witembergæ sexagesimo quarto ætatis suæ anno vivis ereptus est. Is Bretæ, seu Brettini inferioris Palatinatus ad Rhenum oppido die decima sexta Februarii Anno Christi millesimo quadringentesimo nonagesimo septimo natus erat, ac Patrem habuit Georgium Schwarzerd, qui apud Principes Palatinos armamentarii curam gerebat, Matrem vero Barbaram Reuchlin, quæ celebris Joannis Reuchlini, Capnion dicti, Soror erat. Ceterum quamvis Melancton Anno Salutis nostræ millesimo quingentesimo decimo octavo omnes Lutheri errores ratos habuisset, nunquam tamen ulla ætas Virum in Religionis rebus magis eo inconstan-

tem

tem tulit; quippe circa nonnullos articulos Zwinglii, circa alios vero Calvinii opinionibus adhærebat, & circa plura dogmata incredulus, aut circa ferme omnia summopere dubius extitit, quinimo circa vitæ suæ finem, cum in nova reformatione nullam omnino servari moderationem cerneret, aliunde vero pertimesceret, ne scandalosa, quæ in spuria hac reformatione fervebant, dissidia augeret, ferme nihil amplius nisi verbis omnino vagis, quæ ad cujusvis arbitrium inflecti possent, de sectæ suæ dubiis proponere audebat; Sacramentarii enim ab illo multum differebant, Lutheri autem affectu una omnes ubi-quitatem adoptabant, ac ipse etiam Brentius, qui tamen ex Lutheranis cum illo plene consentientibus ferme solus supererat, etiam ceteris adhærere cæperat: equidem cupiebat Melancthonem suam prode; ast quid diceret, non ei occurrebat, eo quod illis rebus, quas ipse veras censebat, ab omnibus resisti cerneret, unde non raro dicere solebat: „Veritatem plene explicare „non possum in illa patria, in qua moror; cum id non toleraret Princeps, sæpe etiam subjungebat, „eloquerer veritatem, si a Principibus non prohiberer. Peucerus etiam ejusdem Generis, cum summa ingenuitate hæc gesta

Sæcul. XVI.

A.C. 1560.

Hist. Ecclæs. Tom. XLIII.

Rr ex-

Sæcul. XVI.
A.C. 1560.

ennarrans refert, quod Melanchton tanto-
pore ubiquistis exofus fuerit, ut qua-
dam die Chytræus hujus factionis stu-
diosissimus Melanchtonem e medio tol-
lendum esse asseruerit, eo quod hic eo-
rum consiliis continuo obfisteret: Ipse-
met quoque Melanchton in quadam ad
Electorem Palatinum epistola, cujus
meminit Peucerus, hæc scripta reliquit:
„Nolo amplius disputare contra illos,
„quorum crudelitates jam in me exper-
„tus sum.„ Percipiamus ea, quæ pau-
cis ante obitum suum mensibus per-
scripserat. „Ah! inquit Peucerus, quo-
„ties, quantisque singultibus Melanch-
„ton mihi exposuit rationes, quæ ipsum
„absterrebant, ne intima suarum opi-
„nionum palam faceret?„ O miseram
illius conditionem, cum nullibi nec pa-
cem, nec veritatem, prout eam ipse
comprehenderat, reperire posset? Re-
cessit is a veteri Ecclesia, cujus tamen
prærogativa præ ceteris erat, quod ipsa
sola continuam ab omnibus præteritis
sæculis successionem haberet: Ecclesia
vero Lutherana, quam ipse unacum Lu-
thero erexerat, solumque veritatis aly-
lum fore censebat, jam in Ubiquistarum
monstrum, quod ipse detestabatur, de-
generabat: Denique Sacramentariorum
Ecclesiæ, quas ceteris puriores post Lu-
theranas existimabat, aliis plenæ erant
errori-

erroribus, quos ipse omnino tolerare non poterat, ac in omnibus fidei suæ confessionibus damnabat: equidem in Wittembergensi Ecclesia magni habitus videbatur: verum cæco complacendi studio, cui tanquam mancipium sæva servitute addictus erat, prohibebatur, ne libere, quicquid in mente sua fovebat, ediceret, quibus animi anxietatibus confectus miseram suam vitam absolvit.

Ceterum varia opuscula tam literaria, quam dogmatica reliquit, ac præ ceteris composuit apologiam contra Parisiensem Doctorum censuram, cui hunc titulum præfixit: *Adversus furiosum Parisiensem Logastrorum Decretum*. II. Concinnaverat etiam Confessionem Augustanam, ejusque solertiæ in acceptis referenda est Naucleri editio Tubingana; nam prius hujus Scriptoris opus nil nisi indigesta fuit congeries chronicorum, & fabularum, quæ unacum historiis ordine sane perturbato congestæ erant, eas tamen Melanchton sedulo expurgans, rerum gestarum selectum fecerat, cunctaque in ordinem redegerat, adeo, ut hic liber merito Melanchtonis opus dici valeat, quamvis tunc nonnisi vigesimum ætatis suæ annum expleffet. III. Reliquit etiam volumen sat amplum epistolarum, quæ ad diversos scriptæ plura gesta novam Protestan-

Sæcul. XVI.
A.C. 1560.

Sæcul. XVI.
A.C. 1560. stantium sectam concernentia comple-
ctuntur: præterea jam alibi retulimus
duodecim illos articulos, quos ad Fran-
ciscum I. Franciæ Regem transmiserat.
Fertur, quod is, cum a Matre sua, quæ
anno millesimo quingentesimo vigesi-
mo nono mortua est, quadam die inge-
nue fateri fuerit rogatus, quænam reli-
gio ceteris melior esset, ipse responde-
rit, novam esse magis acceptam, anti-
quam vero magis securam. Porro ex
sua uxore Catharina Crappa duos filios,
totidemque filias suscepit, earumque
prima nomine Anna nupsit Georgio
Sabino Brandeburgico Poetæ apud
Germanos celeberrimo, quem etiam
Bembus, & Contareus magni ha-
bebant.

§. XLVIII.

*Centuriatores Magdeburgici in lucem
editi.*

*Caspar.
Sagitt. in-
troduss. in
Hist. Becl.
p. 279.*

Denique hoc anno ex tredecim Mag-
deburgicis centuriis quarta edeba-
tur; tres enim primæ jam Anno priori
millesimo quingentesimo quinquagesimo
nono, ceteræ vero sequentibus annis
usque ad annum Domini millesimum
quingentesimum septuagesimum quar-
tum, quo decima tertia prodiit, publi-
cam lucem aspexerunt. Hoc opus est
collectio Historiæ Ecclesiasticæ, quam
normul.